

Aarhus byråds journalsager (J. Nr. 374-1914)

Originalt emne

Pavillonerne

Riis Skov

Uddrag fra byrådsmødet den 26. november 1914 - side 3

[Klik her for at åbne den oprindelige kilde](#)

(J. Nr. 374-1914)

Andragende fra Lejeren af Pavillonen i Riis Skov, C. Hansen, om Tilladelse til at lukke Restaurationen i Vintermaanederne og benytte Lokalerne til Fabrikation af Konserver.

Formanden meddelte, at Skovudvalget ikke havde kunnet blive enigt om Sagen, hvorfor denne nu blev forelagt for Byraadet. Da der saa godt som ingen Forretning var om Vinteren navnlig under de nuværende Forhold, vilde det være urimeligt at forlange, at Pavillonen skulde holdes aaben, og da det var rimeligt, at man hjalp hinanden i denne vanskelige Tid, syntes intet at tale imod, at Lejeren benyttede Lokalerne til Tilvirkning af Konserver. Skovudvalgets Flertal, Taleren og Hr. Mikael Johansen, indstillede derfor, at man imødekom Andrageren.

Simonsen kunde ikke stemme for at tillade Konserverfabrikation i Pavillonen, som udelukkende var udlejet til Restaurationsbrug. Paa det offentlige Slagtehus havde man udlejet Lokaler til 2 Konserverfabrikker, og Udvalget forlangte 2000 Kr. i aarlig Leje af den ene for et Lokale, der var langt mindre end Pavillonen, foruden at det fordrede almindelig Kontrol med Fabrikationen. Det var ubegribeligt, at Veterinærtilsynet kunde tillade at tilvirke Konserver i Pavillonen, hvor Rotterne i Forvejen var slemme nok, hvor der ingen Kloak fandtes, og hvis Fjællegulv ikke kunde spules tilstrækkeligt. Vilde Lejeren af Pavillonen lave Konserver, kunde han leje Lokale dertil inde i Byen. Paa Slagtehuset maatte

Konservesfabrikkerne indsætte alt Inventar og alle Ledninger, men i Pavillonen vilde man benytte Køkkenkedlerne til Kogningen. Dersom Byraadet gav den nu ønskede Tilladelse, vilde de 2 Lejere paa Slagtehuset have god Grund til at føle sig forurettede.

Formanden troede, at Fabrikationsvirksomheden indskrænkede sig til, at de indkøbte Kødvarer blev skaaret itu og øjeblikkelig nedlagdes i Daaser, hvorefter den i Køkkenet tilberedte Sauce hældtes paa, og Daaserne lukkedes. Dette var vel Grunden til, at Veterinærtilsynet havde givet eller vilde give sin Tilladelse, hvilket jo naturligvis maatte være en Forudsætning for, at man bevilgede Andragendet.

Magnus Nielsen kunde fuldt ud slutte sig til Hr. Simonsens Anskuelse. De Stoffer, der under Konserverstilvirkningen vilde flyde ud paa Gulvet, vilde danne et saadant Lag, at Gulvet ikke vilde kunne spules. Det var vist meget tvivlsomt, at Veterinærtilsynet havde givet nogen Tilladelse. Taleren havde intet imod at tillade Lejeren at lukke Pavillonen i Vintertiden, men han var imod at tillade Konservesfabrikation i de Lokaler. Fra Haandværkerforeningen havde Taleren Erfaring for, at Virksomheden med Konservesfabrikation ikke var saa ubetydelig, som Formanden syntes at mene, og at den medførte store Ulemper, navnlig en meget ubehagelig Lugt. Taleren beskrev dernæst udførligt, hvorledes Virksomheden foregik, og udtalte sluttelig, at han maaske kunde gaa med til at give Tilladelsen, hvis Sundhedsautoriteterne intet havde derimod, og hvis Lejeren vilde betale alt, hvad der fulgte af Tillavningen. Dog var han mest stemt for, at man ikke gav Tilladelsen.

Jakob Jensen var enig i, at man nok kunde give Andrageren Lov til at lukke Pavillonen i Vintermaanederne, men at man ikke burde tillade Konservesfabrikation i de Lokaler, naar man inde i Byen forlangte meget flotte og kostbart indrettede Lokaler selv af det mindste Kødudsalg. Taleren vilde derfor foreslaa, at man tillod at lukke Pavillonen, men nægtede, at denne blev brugt til Konservesfabrikation.

Samuelson kunde ganske slutte sig til Hr. Jakob Jensens Forslag. Sundhedskommissionen havde intet at sige over de Lokaler, der blev brugt til denne Konservesfabrikation, ellers vilde den forbyde denne ogsaa i Haandværkerforeningen. Det var Veterinærtilsynet, som afgjorde disse Forhold.

Formanden indsaa ikke, hvorledes man skulde kunne stille større Fordringer end Veterinærtilsynet, som jo ogsaa forlangte, at Tilvirkningen skulde foregaa under stadig Kontrol.

Mikael Johansen begreb ikke, hvorfor man skulde forhindre Lejeren i at tjene de Penge, da der ikke var Plads til flere Konserverfabrikker paa Slagtehuset, og da Varen kun var til Eksport I København var der saa vidt Taleren bekendt 50-60 lignende Konserverfabrikker. Hele Virksomheden var jo rent midlertidig og kunde i hvert Fald for Pavillonens Vedkommende ikke fortsættes ud over 1. April. Taleren anbefalede at meddele Tilladelsen.

Simonsen fremhævede atter det uforsvarlige i at bruge et Lokale som Pavillonen til Konserverstilvirkning. At der ikke var Plads paa Slagteriet, var for saa vidt rigtigt nok, men efter hvad Taleren havde erfaret i Dag, var den ene af de to Konservervirksomheder nu standset, og det paagældende Lokale stod altsaa tomt. Selvfølgelig havde Udvalget sikret sig mod Tab for et saadant Tilfælde, men det var jo ikke umuligt, at Lejeren af dette Lokale kunde overlade det til andre, nu da han ikke selv brugte det.

Mikael Johansen bemærkede, at det dog ikke var sikkert, at Andrageren kunde skaffe sig Plads paa Slagtehuset. Der kunde næppe ske nogen Skade ved at lade ham bruge Pavillonen, og man kunde jo lade ham give noget mere i Leje for den Tid, den blev brugt til Konserverfabrikation.

Jakob Jensen troede, det vilde blive en hyggelig Sommerrestauration, hvis man gav Tilladelse til en Virksomhed, hvorved Gulvene vilde blive gennemtrukket med Fedtstoffer.

Det tillodes Andrageren at lukke indtil 1. April, men ikke at benytte Pavillonen til Fabrikation af Konserver.